

Arrest

nr. 255 679 van 7 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 september 2018 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn schoonbroer dhr. T.B.M., van Spaanse nationaliteit. Op 13 maart 2019 neemt de bevoegde gemachtigde de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Op 23 mei 2019 dient verzoeker wederom een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn schoonbroer dhr. T.B.M., van Spaanse nationaliteit. Op 12 november 2019 neemt de bevoegde gemachtigde de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in bij de Raad.

Op 6 januari 2020 dient verzoeker een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn schoonbroer dhr. T.B.M., van Spaanse nationaliteit. Op 3 juli 2020 neemt de bevoegde gemachtigde de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in bij de Raad.

Op 4 september 2020 dient verzoeker een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn schoonbroer dhr. T.B.M., van Spaanse nationaliteit.

Op 2 februari 2021 neemt de bevoegde gemachtigde de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 februari 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied-, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.09.2020 werd ingediend door:

*Naam: T.
Voornaam: R.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1987
Geboorteplaats: Aklim
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04.09.2020 voor de vierde maal gezinshereniging aan met zijn schoonbroer T. B. M., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 24.10.2016*
- 'certificat de non propriété' n°xxx/CF/40 dd. 04.03.2020 op naam van betrokkene*

- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°xxx/2020 dd. 05.03.2020 op naam van betrokkene
- 'certificat de prise en charge' n°xxx/CAK dd. 10.03.2020 op naam van betrokkene
- 'attestation administrative' n°xxx/PAK dd. 06.03.2020
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 03.01.2017, 02.02.2017, 04.03.2017, 03.04.2017, 05.05.2017, 02.06.2017, 03.07.2017, 01.08.2017, 03.09.2017, 04.10.2017, 02.11.2017, 27.12.2017, 26.01.2018, 25.02.2018, 25.03.2018, 27.04.2018, 28.05.2018, 12.06.2018 en 10.07.2018
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode december - februari 2020

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 17.09.2018, 23.05.2019 en/of 06.01.2020, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 13.03.2019, 12.11.2019 en/of 03.07.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 18.03.2020, 29.05.2020, 29.06.2020, 24.08.2020, 28.09.2020, 27.10.2020 en 17.11.2020; schrijven Vlaamse Zorgkas dd. 11.06.2020 op naam van betrokkene met bijbehorend rekeninguittreksel waaruit blijkt dat deze aanrekening werd betaald door de referentiepersoon: echter, deze stortingen en betaling hebben betrekking situatie op de situatie in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: voorstel vereenvoudigde aangifte inkomstenjaar 2019 - aanslagjaar 2020; geactualiseerde loonfiches maart - mei 2020; arbeidsovereenkomst S. dd. 28.04.2020 op naam van de referentiepersoon met bijbehorende loonfiches voor de periode mei - oktober 2020
- geactualiseerde attesten dd. 18.11.2020 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun of leefloon ontvingen vanwege het OCMW te Kortrijk

Deze geactualiseerde en aanvullende gegevens doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 13.03.2019, 12.11.2019 en 03.07.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

Er kan nogmaals opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens wel degelijk blijkt dat betrokkene niet overmogend was in Marokko voor zijn vertrek. Immers, in het kader van zijn visumaanvragen dd. 10.11.2016, 22.08.2017, 14.02.2018 en 13.06.2018 toonde betrokkene ten opzichte van de Franse en Duitse overheden aan economische actief te zijn als handelaar en in deze hoedanigheid over bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk enerzijds aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Marokko.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering

van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan drie eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 13.03.2019, 12.11.2019 en 03.07.2020 werden op respectievelijk 20.03.2019, 28.11.2019 en 09.07.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene gaf geen gehoor aan deze bevelen. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende keer vlak na elkaar in Kortrijk een gezinshereniging aan met zijn Spaanse schoonbroer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 17.09.2018, 23.05.2019 en 06.01.2020, werden geweigerd op 13.03.2019, 12.11.2019 en 03.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 04.09.2020 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij opnieuw, voor de vierde keer, nagenoeg dezelfde stukken voorlegt. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

Op 2 februari 2021 neemt de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor drie jaar. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 258 976.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) en van het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Doordat de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd :

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd :

- Reispaspoort ...
- "Certificat de non propriete" ...
- "Attestation de non-imposition" ...
- "Certificat de prise en charge" ...
- "Attestation administrative" ...
- Bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon ...
- Loonfiches op naam van de referentiepersoon ...

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 17.09.2018, 23.05.2019 en/of 06.01.2020, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 13.03.2019, 12.11.2019 en/of 03.07.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd :

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 18.03.20, 29.05.20, 29.06.20, 24.08.20, 28.09.20, 27.10.20 en 17.11.20; schrijven Vlaamse Zorgkas dd. 11.06.20 op naam van betrokkene met bijbehorend rekeninguittreksel waaruit blijkt dat deze aanrekening werd betaald door de referentiepersoon ...;
- geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: voorstel vereenvoudigde aangifte inkomstenjaar 2019 – aanslagjaar 2020; geactualiseerde loonfiches maart-mei 2020; arbeidsovereenkomst S. dd. 28.04.20 op naam van de referentiepersoon met bijbehorende loonfiches voor de periode mei-oktober 2020;
- geactualiseerde attesten dd. 18.11.2020 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun of leefloon ontvingen vanwege het OCMW te Kortrijk.

Deze geactualiseerde en aanvullende gegevens doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 13.03.2019, 12.11.2019 en 03.07.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

...

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis

...

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken :

...

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende keer vlak na elkaar in Kortrijk een gezinshereniging aan met zijn Spaanse schoonbroer ...

Terwijl verwerende partij in de bestreden beslissing telkens verwijst naar eerdere bijlagen 20 betekend aan verzoeker nl. de bijlagen 13.03.2019, 12.11.2019 en/of 03.07.2020 en zij de bestreden beslissing motiveert door te vermelden “er kan dienstig naar verwezen worden” zonder een werkelijke beoordeling door te voeren en motivering op te geven omtrent de aanvraag gezinshereniging ingediend op 04.09.2020 door verzoeker.

Bij de aanvraag ingediend op 04.09.2020 werden nochtans naast eerder reeds voorgelegde documenten, tevens nieuwe stukken voorgelegd.

De art. 2 en 3 Wet 29.07.1991 leggen de verplichting op om een bestuurshandeling uitdrukkelijk en afdoende te motiveren.

De feitelijke en juridische overwegingen die tot de beslissing hebben geleid moeten worden vermeld in de akte zelf.

Een louter vormelijke motivering is niet voldoende. De werkelijke motieven moeten duidelijk, nauwkeurig, waarheidsgetrouw en sluitend in het corpus van de beslissing worden opgenomen. De bestuurde moet in de akte van de beslissing de motieven kunnen achterhalen, zonder het administratieve dossier te hoeven raadplegen. Een eenvoudige verwijzing naar het administratief dossier is m.a.w. onvoldoende, evenals een loutere stijlformule of een eenvoudige verwijzing naar de adviezen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Waar verwerende partij de bestreden beslissing motiveert door te stellen “er kan dienstig naar verwezen worden” zonder de redenen weer te geven waarom precies de aanvraag gezinshereniging van verzoeker geweigerd is, is aangetoond dat de motiveringsverplichting geschonden is.

Dat verzoeker aan de hand van de bestreden beslissing niet in kennis werd gesteld van de redenen waarom zijn aanvraag gezinshereniging werd geweigerd.

De bestreden beslissing vindt geen draagkracht in haar motieven. De beslissing is duidelijk niet afdoende gemotiveerd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen.

Verzoeker betoogt dat de verwijzing naar de motivering in eerdere beslissingen met betrekking tot bepaalde voorgelegde bewijsstukken evenwel niet volstaat. Verweerder geeft geen werkelijke beoordeling en motivering van deze stukken in de huidige aanvraag gezinshereniging. Een eenvoudige verwijzing naar het administratief dossier is onvoldoende, evenals een loutere stijlformule of een eenvoudige verwijzing naar de adviezen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De Raad merkt op dat een schending van de formele motiveringsplicht niet *ipso facto* kan worden vastgesteld indien niet alle motieven in de bestreden beslissing zelf zijn opgenomen. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan bijvoorbeeld doordat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar een ander stuk waarvan de inhoud aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat zelf afdoende is gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636).

De Raad stelt vast dat aan verzoeker eerdere beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werden betekend, met name de bijlage 20 van 13 maart 2019, van 12 november 2019 en van 3 juli 2020. Deze beslissingen werden genomen naar aanleiding van aanvragen tot gezinshereniging in functie van dezelfde schoonbroer dhr. T.B.M. Verzoeker kan bezwaarlijk beweren geen kennis te hebben van de motieven in de voorgaande bijlagen 20 en waarnaar thans in de bestreden beslissing wordt verwezen, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerdere bijlagen 20 aan verzoeker ter kennis werden gebracht. Verzoeker heeft tegen deze beslissingen geen beroep tot nietigverklaring ingediend zodat deze beslissingen thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde diverse documenten, die nogmaals werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag, niet in aanmerking heeft genomen, kan de Raad hem niet volgen. De gemachtigde heeft die wel in aanmerking genomen, doch heeft dienaangaande verwezen naar het feit dat die stukken reeds werden voorgelegd in het kader van drie eerdere aanvragen om gezinshereniging en motiveert dat hij die reeds heeft besproken en weerlegd in de eerdere bijlagen 20. Verzoeker is van mening dat die stukken opnieuw hadden moeten onderzocht worden en dat er opnieuw uitdrukkelijk over elk stuk had moeten gemotiveerd worden. In het licht van de formele motiveringsplicht en de verplichting tot afdoende motivering, kan een uitdrukkelijke verwijzing naar andere beslissingen evenwel een afdoende motivering vormen. Er blijkt immers uit het administratief dossier dat de inhoud van de andere beslissingen aan verzoeker ter kennis werd gebracht en dat aangaande die eerder voorgelegde stukken inderdaad reeds uitdrukkelijk werd gemotiveerd waarom hieruit niet blijkt dat aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet is voldaan. Verzoeker heeft het niet nodig geacht die eerdere bijlagen 20 in rechte aan te vechten voor de Raad. Verzoeker, die kennis had van de motieven van deze beslissingen, gaat ten overvloede thans opnieuw niet in op de concrete motieven van de eerdere bijlagen 20 van 13 maart 2019, van 12 november 2019 en van 3 juli 2020 en waarom die motieven niet afdoende zouden zijn.

Het is bijgevolg wel degelijk pertinent te verwijzen naar de weigering van de vorige aanvragen en de vaststelling dat verzoeker toen niet aantoonde dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn schoonbroer, voor wat betreft de stukken die reeds naar aanleiding van die eerdere aanvragen werden voorgelegd.

Ter terechtzitting betoogt verzoeker dat de gemachtigde had moeten onderzoeken of de geactualiseerde stukken samen met de reeds eerder voorgelegde stukken een nieuw licht hadden kunnen werpen op zijn aanvraag. Hij stipt aan dat het integraal administratief dossier in ogenschouw had moeten genomen worden en dat de gemachtigde niet in het kader van een volwaardige behandeling van alle stukken kan volstaan met een verwijzing naar eerdere beslissingen.

De Raad volgt verzoeker *in casu* niet in zijn standpunt dat met de geactualiseerde stukken geen rekening zou zijn gehouden in combinatie met de voorgaande voorgelegde stukken. De gemachtigde stelt uitdrukkelijk aangaande de nieuwe stukken dat deze niet relevant zijn aangezien de voorgelegde stortingen en betaling betrekking hebben op de situatie in België en niet op de situatie in het land van herkomst. Aangaande de documenten over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en het feit dat verzoeker en de referentiepersoon geen steun ontvingen van het OCMW te Kortrijk motiveert de gemachtigde dat deze aanvullende gegevens geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de voorgaande bijlage 20 van 13 maart 2019, 12 november 2019 en 3 juli 2020. De gemachtigde voegt daar nog het volgende aan toe: *“Er kan nogmaals opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens wel degelijk blijkt dat betrokkene niet overmogend was in Marokko voor zijn vertrek. Immers, in het kader van zijn visumaanvragen dd. 10.11.2016, 22.08.2017, 14.02.2018 en 13.06.2018 toonde betrokkene ten opzichte van de Franse en Duitse overheden aan economische actief te zijn als handelaar en in deze hoedanigheid over bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk enerzijds aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogend was in Marokko.”* Uit voormeld motief blijkt aldus dat de gemachtigde, in weerwil van verzoekers betoog, zijn conclusie heeft gebaseerd op *“het geheel van de beschikbare gegevens”*. Met het geheel van de beschikbare gegevens doelt de gemachtigde duidelijk zowel op de stukken die reeds eerder werden voorgelegd, als de geactualiseerde stukken.

Zoals *supra* reeds gezegd, heeft de gemachtigde in de eerdere bijlagen 20 reeds een analyse gemaakt van de stukken die al werden voorgelegd naar aanleiding van de eerdere aanvragen in functie van dezelfde referentiepersoon. De reeds voorgelegde attesten en geldstortingen werden reeds beoordeeld en niet afdoende bevonden om aan te tonen dat verzoeker *in het herkomstland* reeds ten laste was van zijn schoonbroer, noch toonden die stukken volgens de gemachtigde aan dat hij in het *herkomstland* behoorde tot diens gezin. Die motieven zijn verzoeker gekend aangezien hij die beslissingen blijkens het administratief dossier, betekend heeft gekregen. Thans legt verzoeker nieuwe aanvullende stukken voor waarvan verzoeker evenwel niet ernstig kan betwisten dat geen van deze attesten betrekking hebben op de situatie in het herkomstland van verzoeker, hetgeen nochtans cruciaal is in het licht van de toepasselijke regelgeving. Bijgevolg kon de gemachtigde op afdoende wijze volstaan met de korte motivering dat die gegevens geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de eerdere bijlagen 20 én dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker reeds *in het land van herkomst* ten laste was van de burger van de Unie of *in het herkomstland* reeds deel uitmaakte van het gezin. Er blijkt bijgevolg niet dat de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben met al die nieuwe stukken.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De Raad acht die motieven *in casu* ook afdoende.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet worden niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze het motiveringsbeginsel en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing wordt geschonden. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober

2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN